

(המשך מעמוד 11)

”אם אין דת אחת משתלת לרכוש נפי שות מעדה דתית אחרת אין מקום לווי כוחים. אבל אם ישנן עדות דתיות, אשר משתללות להרבות מאמינים לדת שלהן, אזי עליה לפחות להימנע מכל פגיעה בילד.”

”החינוך בראש דאגותיה.” ה' שופט קובע גם עמדה ביחס לחינוך במדינה. אומנם רק לפני שבועות מיספר צייר אבא אבן בכנסת תמונה שחורה של רמת החינוך היסודי בארץ, ובמיוחד — בכפרים ובעיירות הפיתוח, אך לשופט קיסטר יש בעניין זה דעה משלו:

”אומנם בישיבה האחרונה בבית-המשפט הטיח האב, כי הכניס את הילדים למוסד בו הם נמצאים, כי אין ברצונו שילדיו יגדלו לפושעים, כמו ילדים אחרים במושב, אבל ברור שלטענה כזאת אין יסוד. ידוע כמה מאמצים, מחשבה ומרץ מכניסה ה' מדינה בשטח חינוך ילדים והחינוך עומד בראש דאגותיה.” הסביר השופט: ”אם שוחד מדבר מתוך גרונו, יכול אדם להוציא

בירושלים עקבו בקפדנות אחרי הפרשה: שגרירות פינלאנד ושגרירות שוודיה (ה' כנסיה הלאומית השבדית קרובה מאד לכ' נסיה הפרוטסטנטית בפינלאנד). אך יש גם משמעות הנוגעת לציבור ישראלי בצורה הרבה יותר ישירה. ללא ספק ירצו החוגים הדתיים במדינה להשתמש בהחלטת קיסטר, כבנוסף נוסף במילחמתם נגד חופש המצפון.

ים בזכות הסערה

שוטר-מכס ישב משועמם בתא הביקורת שליד שער נמל תל-אביב, קרא חוברות בלשיות. מדי פעם הרים את שפופרת ה' סלפון והשיב תשובות קצרות ושגרתיות: ”איננו, אדוני. עבר לעבוד בנמל יפו. הלו, לא אדוני, האוניה עוגנת בנמל יפו...”

כזה היה המצב השבוע, שלושה שבועות לאחר שאוניית-המשא עצמאות חסמה את פתח נמל תל-אביב, אחרי שניתקה מעל

לפני הירידה בחליפת-גומי לבוש האמודאי היווני תיאודור פאנאיוסטיס, הנשען על המקול הטלפון, אשר מעביר את הוראותיו מתחת למים אל הסיפון. לידו: ורוניקוס דימטריוס, מנהל חברת-החילוץ היונית. לטענתם של היוונים אין הציוד שברשותם מיושן, והוא מספיק בהחלט לתנאי עבודה מסוימת זו.

האמודאי במים

האמודאי יורד כדי להמשיך בפיצוץ הסלע. בתלבושת זו הוא מסוגל לעבוד עד עשר שעות מתחת לפני המים, כשהצינור השחור משמש לו לקבלת אוויר. החוט הלבן הנראה בתמונה, הוא חוט הטלפון העולה לסיפון. למעלה משמאל: חומת שקי-המלט, שהוקמה, לעצירת הגלים.

לעו על כל החינוך הניתן עלידי המדינה, או מוסדות יהודיים במדינה, שבה כל אדם יכול לבחור בורם המתאים לו.”

”מסקנה ברורה. לפני ראובן לא נות' רה ברירה. הוא הפסיק במאבק, הודה בכישלונו. אבל להחלטת קיסטר יש גם משמעויות אחרות, שלא בתחום חיי משפחת שמואל. את הכערה סביב המיסיון הפיני הקים משרד-הסעד, בניגוד לקו של משרד-ה' חוץ, החושש לתגובה שלילית מצד ארצות סקאנדינביות. שכן שתי נציגויות זרות

עוגנה עקב סערה. צוות שכלל כשמונים איש, אשר הגיע מיוון על סיפון שלוש ספינות-חילוץ, ניסה להוריד את האוניה מעל הסלע עליו נתקעה, לשחרר את הנמל הסובל נזקים עצומים משיתוקו. פיצוץ במדע. רק השבוע עלה בידי המחלצים היוונים של חברת ורוניקוס לקבוע, בעזרת שני אנשי-צפרדע וארבעה אמודאים כי למעשה השירטון איננו סלע, אלא גרוע מזה — חלק משר' ברגלים העשוי בטון מוויין. הוא קרע בדופן האוניה התחתון חור באורך של

שישה מטר ובגובה של שלושה מטר, חדר אל תוך מחסן האוניה שהוצף כולו. ה' חלק שנכנס פנימה הגיע לאורך של מטר ועשרים.

בתחילה ניסו לגרור את האוניה במטרה לחלצה מן הזיו, אך ללא תוצאות. כאשר ניסו לשאוב את המים שחדרו פנימה בעז' רת שתי משאבות, ראו האנשים הצוהלים שגובה המים יורד. אולם עד מהרה התב' ררה הסיבה המאכזבת: פני הים כולו ירדו, מתחת השפל.

מנהל החברה, ורוניקוס דימטריוס, שה' גיע בעצמו לנצח על העבודה, הורה מיד להתחיל בפיצוץ הסלע. על שיטת העבודה סיפר יוזף כריסטיאלי האיטלקי, האחראי על צוות האמודאים:

”מורידים אמודאי לקרקעית הים, שהיא במקום זה בעומק של כשלושה מטר. הוא מתיישב על השירטון ובפטיש אוויר קודח חורים של מטר בערך בתוך הבטון. בתוך החורים מכניסים את הדינאמיט, ואחרי שהאמודאי יוצא מהמים מבצעים את ה' פיצוץ, בעזרת ניצוץ חשמלי.

”באותו זמן מתנהל קידוח ופיצוץ גם בחלק הבולט לתוך האוניה, במטרה ליצור רווח בין דופן האוניה החיצוני לבין שוברי הגלים. לאחר שנצליח לסלק את השירטון נדביק טלאי-עץ על החור ולאחר שנוציא את המים אפשר יהיה לגרור את האוניה לחיפה לחיקון ממשי וזה בתנאי שמוג ה' אחיר לא יפעל לרעתנו.”

היום הצליח. אולם כנראה שאת הים וצפונותיו אי אפשר להכיר לעולם. גם לא אדם בעל מסורת אמודאים משפחתית ככריסטיאלי, העוסק במקצועו עשרים וש' תיים שנה. בשבת האחרונה קמה לפתע סערה, שבעקבותיה נאלצו אנשי החילוץ לשבות מעבודתם. אולם כאשר שככה, למחרת, גילו האמודאים כי מה שלא הצלי' חו הם לעשות בעשרות שעות עבודה, הצ' ליח הים: הגלים הרימו את האוניה, הרחי' קו אותה מהשירטון בסנטימטרים אחדים.

משפט

אישפוז לתובעת הצדק

תפקידו של מי הוא להוכיח כי נאשם הינו חולה נפש ואין להעמידו לדין? כל משפטן מתחיל ישיב מיד כי זהו תפקידה המובן של הסנגוריה. אולם ה' שבוע החרש בבית משפט השלום בתל-אביב דבר תמוה. התובע המשטרתי, זאק אלדגיס, התייצב בפני שופט השלום עזרי' אל גרשוני, ביקש לשכנע את בית המש' פט כי הנאשמת אינה מסוגלת, למעשה, לע' מוד למשפט, ועליה להשתחרר ללא עונש.

רדיפה אחר הצדק. רחל לוי (52) הובאה לדין באשמת השגת גבול פלילית ומצור על ביתו של אחר. אותו, ”אחר”, לדברי כתב התביעה, היה מרדכי נמיר, ראש עיריית תל-אביב.

מאבקה של רחל להשגת פיצויים מהעיר' ייה בה עבדה, הגיע לשיאו כשביאושה פר' צה לדירת ראש-העיר ושבתה לפיתחה.

המשטרה הגיעה למקום במהירות, ורחל נעצרה והואשמה כחוק. אך כשהגיע תיקה לבית המשפט, קם התובע המשטרתי, טען כי רחל הינה חולת-נפש ויש לאשפזה מיד. היא הביא עדות של פסיכיאטר מומחה שטען כי הנאשמת ”רודפת תמיד אחרי מה שנראה לה כצדק וטוענת כי הכל עומ' דים בדרכה.”

אין הוכחות. לעומתו התייצב עורך הדין משה סנובסקי, השמיע רדישה ה' פוכה, שהייתה משונה לא פחות לגבי תפקידו כסגנור הנאשמת. ”הנאשמת ברי' אה לחלוטין”, טען, ”היא מסוגלת להמשיך ולעמוד במשפט.” אף היא הביא פסיכיאטר שסייע לו בטענתו.

עורך הדין, שהיה משוכנע כי העיריה מעוניינת להוכיח את אי שפיותה של ה' נאשמת כדי להשיג צו אישפוז, ובכך לחסל את תביעותיה לפצויים, הטיח כלפי העד: ”גוף עירוני עומד מאחוריי...”

שופט השלום, שהודה כי המצב הוא בלתי רגיל, קבע לאחר שיקול: ”הנאשמת מסוגלת לעמוד בדין.”

לסכרת הסגנון, כי התביעה הוגשה ב' תקיחה לזכות באישפוז של מבקשת-הפצ'ר יים הסרדנית, ניתן חיוק בישיבה השניה של אותו משפט. לאחר שאישפוז הנאשמת נימנע, הודיע לפתע התובע לשופט: ”לא אביא הוכחות לביסוס ההאשמות.” בעקבות הודעה זו זוכתה רחל מיד, חזרה לביתה על מנת לתכנן את צעדה הבא במאבק להשגת פצוייה.

האמריקאית

החיננית היא איילין כץ, 18, שבאה לשנת-שרות מטעם איחוד הבונים.

הראשונית

יעל דודזון, 18, צועדת בפעם ה' ראשונה, יש לי מרץ, ואין שטחים להוציאו.”

האחות

שמסכה תשומת-לב, היא אילנה פפרמן, 18 וחצי, חיפאית הלומדת פיזיולוגיה באסף הרוסאי.